

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Quantum valeat Decretum Sessionis V. Concilij Constantiensis ad probandan Concilij super Papa superioritatem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

detur scriptus, in quo deest illa quoque clausula de reformatione Ecclesie in Capite & in membris. Accedit alius Codex antiquissimus, qui ex Bibliotheca Cardinalis Ludovisij in Bibliothecam Cardinalis Ottoboni migraverat, atque hujus liberalitate in Bibliotheca Vaticanâ repositus fuit, in quo eadem omnino desiderantur. Testatur denique Schelstratus, inter omnes manuscriptos Codices Constantiensis Synodi, quos magno numero viderit, nullum se reperisse, in quo verba illa habeantur, præter unum, in quo Tabellarius, cum originale difficili characterè exaratum esset, Aëta descripsit ex impressis Codicibus, & verba illa contra fidem Originalis manuscripti, Decreto primo Sessionis IV. Constantiensis adjunxit. Quibus ita constitutis, satis elucet, Decretum primum Constantiense Sessionis IV. restringi ad tempus schismatis, sicque evanescere argumentum ex compilatione Basileensium, clausulam illam de reformatione Ecclesie in Capite & in membris indebitè intrudentium, desumptum ad probandam Concilij Constantiensis prætensionem de Concilij super Papam etiam certum auctoritate.

Sed ad ea, quæ iuris sunt, progrediendo, pro tertio lubet percontari, quomodo Concilium Constantiense pro statu Papæ dubij poterit prætere esse immediatè à Christo? Etenim ex Matth. 18. constat, Concilium Oecumenicum non consistere, nisi sit congregatum in nomine Christi, sive vicariâ Christi auctoritate, non nili penes certum Papam subsistente.

Verùm dicere omnino oportet, quod Synodus Constantiensis cum veritate asseveraverit, suam potestatem esse immediatè à Christo. Indubitatum namque est, potestatem Episcopalis characteris esse immediatè à Christo, in eoque radicatum esse jurisdictionem Pastoralem, nuncupari solitam radicalem, in Corpus Christi mysticum, nempe fideles, potestatem spirituales, seu Ecclesiasticam: ad quam Paulus Apostolus Ad Rom. 20. volebat intentos esse universos Ecclesie Præsules dicendo: Attendite vobis, & universo Gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos, regere Ecclesiam Dei. In quantum ergo character Episcopalis immediatè à Christo seu principali Causâ collatus, intrinsecum ac essentialem habet ordinem ad Corpus Christi mysticum, in tantum Spiritus sanctus in vi ipsius Episcopalis characteris posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei: quemadmodum etiam character Sacerdotalis eatenus protenditur super Corpus Christi mysticum, quatenus importat potestatem absolvendi à peccatis fori pœnitentialis propriam. At verò hæc ipsa Sacerdotalis à peccatis absolvendi potestas in ordine ad peccata mortalia, ut sortiri valeat suum effectum, indiget quidem actuali seu formali per Episcopum, vel Papam concedendâ jurisdictione, & tamen absque hujus delegatione seu collatione specificâ, pro casu necessitatis prodire potest in effectu validè absolutionis moribundo impendendâ. Sic proinde pastoralis in character Episcopali radicata potestas ex intrinsecâ naturâ suâ eatenus

respicit Corpus Christi mysticum, sanguine Christi redemptam Ecclesiam, ut in ordine ad actuale sui exercitium, secundam viam ordinariam indigeat aliquâ sui morali aëtuatione per jurisdictionem formalem & proximam à Papâ derivabilem faciendâ. Nihilominus vi ejusdem characteris Episcopalis ex natura sua intrinseca respicientis Corpus Christi mysticum, sicque ex substantiali sua habitudine ordinati ad universalis Ecclesie Bonum publicum, in casu extraordinaria necessitatis, quæ maximè urget, dum nullum noscitur Ecclesie sanctæ Caput Oecumenicum, pro tunc refultat obligatio providendi publico Ecclesie Bono. Unde vi ejusdem characteris Episcopalis, & in hoc radicata gubernativa erga Christi Ecclesiam potestatis, à Christo immediatè competit Episcopis libera & expedita facultas ad prospiciendum in casu publicæ necessitatis fidelibus, Ecclesieque sanctæ in ijs, quæ fidem ac extirpationem schismatis, atque Capitis certi provisionem concernunt. Quia proinde Generalis quædam Episcoporum illo Christi characteris insignitorum, & in vi hujus characteris à Spiritu sancto ad Ecclesie sanctæ regimen ordinatorum Congregatio representabatur in Synodo Constantiensi, ad schismatis, fideique errorum extirpationem coadunatâ, rectè dicitur fuisse congregata legitimè in Spiritu sancto, à quo scilicet omnes illi Episcopi ad Ecclesie regimen, ejusque Bonum publicum erant ordinati. Quare Synodi istius potestas erat immediatè à Christo, utpote coalescens ex Episcoporum pro publico Ecclesie sanctæ Bono, nempe hæresum ac schismatis extirpatione ibi aggregatorum in unum collatis, à Christo seu Causâ primariâ, unâ & Spiritu sancto immediatè promanantibus characteribus.

S. III.

Quantum valeat Decretum Sessionis V. Concilij Constantiensis ad probandam Concilij super Papa superioritatem?

Hoc Decretum ita se habet: Declarat Synodus, quod ipsa in Spiritu sancto legitimè congregata, Concilium Generale faciens, & Ecclesiam Catholicam representans, potestatem à Christo immediatè habet, cui quilibet, cujuscunque status, vel dignitatis, etiamsi Papalis existat, obedire tenetur in his, quæ pertinent ad fidem, & extirpationem dicti schismatis, & reformationem dictæ Ecclesie in Capite & in membris. Item declarat, quod quicumque, cujuscunque conditionis, status, dignitatis, etiam Papalis, qui mandatis, statutis, seu ordinationibus, aut præceptis hujus sacre Synodi, vel cujuscunque alterius Concilij Generalis legitimè congregati, super præmissis, seu ad ea pertinentibus factis, vel faciendis obedire contumaciter contempserit, nisi resipuerit, condignè pœnitentiæ subiciatur, & debitè puniatur, etiam ad alia iuris remedia, si opus fuerit, recurrendo.

Hinc pro primo objicit Maymbourgus. Posito, verba illa: Et ad reformationem Ecclesie in Capite, & in membris, non contineri in Decreto

Moritas
de
CIVI

24.
25.
Pag.
286. n.
51. 66
seq.

creto primo *Sessiois IV.* clarum tamen esse, quod *posita sint in Decreto Sessiois V.* Nihil autem referre, quânam *Sessio sit statuta illa clausula.*

26. Verùm isti objectioni occurrit Schelstratus, asserendo, plurimum referre, quod clausula illa *Sessio V.* potius, quàm *IV.* fuerit edita: quàmvis enim utraque illa *Sessio* ab una tantùm ex tribus Pontificum de Papatu contententium Obedientijs facta sit, ac proinde neutra plenum robur habere possit, differt tamen *Sessio V.* à *Sessiois IV.* quod illa celebrata sit, contradicentibus gravioribus de Obedientia Ioannis XXIII. Patribus, cum e contra *Sessio IV.* habita fuerit consentientibus omnibus, qui erant de dicto Ioannis XXIII. obedientiâ, licet non intervenerint Antistites, qui fuerant de obedientia Gregorij XII. & Benedicti XIII. Quàmvis igitur non agatur hic de Decreto Concilij Generalis, ad quod omnes fideles tenentur, sed de Decreto Concilij, quod ob varias rationes meritò vocatur in dubium, hoc tamen necessum est, tantò magis infirmari, quanto plures rationes militent contra illud. At ultra rationes, ob quas *Decretum Sessiois IV.* revocari potest in dubium, contra *Decretum Sessiois V.* repetitur etiam illa, quæ desumitur ex contradictione plurium Patrum, qui erant etiam de Obedientia Ioannis XXIII. Quia igitur clausula illa de reformatione solum *Sessiois V.* fuit publicata, quæ *Sessio*, uti mox ulterius patebit, multis infirmatur rationibus, ideo *Decretum* continens eam clausulam, minimè firmum dici potest ac debet.

27. Firmatur pro secundo hæc responsio ex relatione historica paucis hic reiteranda. Ubi namque post *Sessioem IV.* deputati quatuor Nationum die 2. Aprilis statuerunt, quod proxima *Sessio V.* omnes articuli & clausulæ per Nationes concordatæ in ultima *Sessiois* prætermittæ, expedirentur. Exinde Cardinales Nationibus nullatenus consentientes quoad clausulas & articulos *Sessiois IV.* prætermittos, cum intellexissent, eos, se invitit, *Sessiois V.* publicandos esse, in primis statuerunt, non venire ad *Sessioem*, sicuti de facto interesse renuerunt quatuor Cardinales: at reliqui, ubi animadverterunt, non posse cunctos sine publico scandalo & periculo dissolutionis Concilij abesse, decreverunt adire quidem *Sessioem*, præmissâ tamen protestatione secretâ: *Quod propter scandalum evitandum irent ad Sessioem, non animo consentientibus, quæ audierant, in eâ statui debere.* Eandem protestationem fecerunt quoque Legati Regis Galliæ, qui sese quàm strictissimè conjunxerant cum Cardinalibus. Quare non solum contra mentem Ioannis XXIII. sed & contra sententiam totius sacri Cardinalium Collegij, Galliæque Legatorum, publicata sunt illa Decreta cum clausulis in præcedenti *Sessiois IV.* prætermittis, & ideo Cardinalis Florentinus, ad quem tunc spectabat Decretorum publicatio, rogatus, ut Decreta legeret, munus illud exequi recusavit, sed hoc præstitit Boznaniensis, uti hæc patent ex

Regesto Constantiensis Concilij in tribus manuscriptis Codicibus. Lectis equidem hisce Decretis, ante *Sessioem V.* apud Nationes deliberatis & conclusis, dicere potuerunt istarum Præsides, quod eorum publicatio placere majori parti Nationum, minimè tamen Cardinalium Collegio: cum enim Cardinales post fugam Ioannis XXIII. petissent pro suo sacro Collegio suffragium distinctum à Nationum suffragijs, exinde passim repulsam, separarunt se à Nationibus, nolueruntque eorum Congregationibus interesse; uti patet ex *Actis dicti Concilij*, & ex *manuscripto Codice Bibliothecæ Regis Christianissimi*. Ubi expressè refertur, Romanæ Ecclesiæ Cardinales post recessum Ioannis XXIII. à Nationibus petivisse, ut ipsorum Collegium quoad suffragia unum votum cum ipsis haberet in *Sessioibus* publicis: in quo tamen repulsam passim sint, ita, ut *Gesta Concilij* hæctenus inedita ad *Sessioem VII.* novent, quod Cardinalibus vix unquam communicata fuerint Decreta publicanda in *Sessioibus*, ut desuper deliberarent. Ex quibus proinde elucet, quàm immeritò scribat Maymbourgus, Decreta *Sessiois V.* contententibus omnibus obedientiæ Ioannis XXIII. Patribus, fuisse publicata. Nonne enim testatur Codex manuscriptus Regis Christianissimi, quod post recessum Ioannis XXIII. Cardinalibus negatum sit votum speciale in *Sessioibus* publicis? Nonne ex septè Codicibus manuscriptis *Gesta*, & *regestum Actorum Constantiensium* continentibus, manifestum extat, Cardinales noluisse sese Nationibus conjungere, quoad conclusionem *Decretorum Sessiois V.* sed egisse separatim, & tantis viribus obtulisse eorum publicationi? Nonne ex tribus manuscriptis Codicibus patet, Cardinales *Sessiois V.* interesse noluisse, nisi præmissâ protestatione secretâ, quod consentire nolint ijs, quæ audierant, in ea statui debere? Nonne ex *Gestis Concilij* habetur, Cardinalem Florentinum, ad quem de more spectabat, Decreta pronuntiare, dissentium Cardinalium sufficienter indicasse, dum in *Sessiois V.* à Nationibus rogatus, ea legere publicè recusavit? Nonne eadem Concilij Constantiensis *Gesta* perhibent, Cardinalem præsidem *Sessiois V.* pro Cardinalium Collegio, nullum tulisse votum, sicque neminem fuisse, qui unâ cum quatuor Nationum Prælati vice Cardinalium ferret suffragium? Nonne ex his omnibus clarissimè constat, non solum gravissimos Patres à contraclamante multitudine in Congregationibus Nationum superatos per se nullum tulisse votum, sed nec Cardinales per alios Consensum præbuisse?

Sed isthæc proximè exposita concertatio pro tertio facile intelligeretur evanescere, si probaretur, Decreta quarta & quinta Concilij Constantiensis *Sessiois*, esse restricta ad tempus schismatis, & ad statum Papæ dubij. Hoc præstat Auctor Concilij Tridentini, in extinctæ Veritatis, accuratius expendendo, quod Synodus Constantiensis in proloquio contingente dictam *Sessioem IV.* imò & *V.* eatenus dicat, se pro ex-

31. patione presentis schismatis, & unione, vel etiam reformatione Ecclesie Dei in Capite & in membris facere Generale Concilium; ut sub his ipsissimis verbis manifestè supponat, Synodum ejusmodi pro tali statu subsistisse absque certo Capite, imò ad certum Caput Ecclesie constituendum in Spiritu sancto legitime congregatam esse. In aperto igitur est, Decreta ejus Synodi pro tali statu condita, non habere locum, nisi in casu schismatis, seu de Ecclesie legitime Capite dubietatis statu. In quâ adeò rerum peritâli Synodus Constantiensis faciebat Generale Concilium, non in statu consummato ac perfecto, utpote Vicarium Christi characterem exigente, sed in statu tendentiæ ad consequendam unionem, reformationemque Ecclesie in membris & Capite eatenus obtinendam, quatenus, oportebat, primum constitui certum Caput Ecclesie. Sub quâ proinde tendentiâ ita erat Synodus illa in Spiritu sancto legitime congregata, ut ejusdem tamen, quâ Concilij Oecumenici, perfectio & consummata infallibilitas minimè subsisteret quâvis tandem supervenisset vicarius Christi character, Decreta ab eâ Synodo condita approbans, suâque muniens auctoritate.

32. Firmatur pro quarto hæc intentio nostra, expendendo, quomodò Synodus Constantiensis pro statu, in quo non extiterat certum Ecclesie Caput, potuerit cum veritate dicere, quòd esset representans Catholicam Ecclesiam militantem? Quomodò enim Synodus illa Ecclesiam Catholicam, non ex membris duntaxat Hierarchicis, sed horum Capite visibili constantem, pro tunc representabat, quando Ecclesia militans, quoad certitudinem saltem, imò secundum strictam veritatem, desistebatur tali Capite?

33. Verùm sicuti Synodus illa non erat in perfecto Concilij Oecumenici statu, sed erat in statu tendentiæ ad hujus ex Capite Christi Vicario characteris perfectionem, sui que cum legitimo tandem Capite unionem consequendam; sic universalis Ecclesie representatio intra illam Synodum pro statu Sessionis IV. & V. nondum erat consummata, sed ejus consummatio querebatur ex schismatis extirpatione, generali que Ecclesie Dei in certo Capite constituendo, membris que universis cum hoc uniendis reformatione. In quo proinde statu dicendum est, loqui Decreta ejus IV. & V. Sessionis: unde sicut nullus dignitatis Papalis characterem, cum certitudine saltem præferens, tunc existeret, sic Decreta illa nequeunt intelligi, quòd afficiant verum ac certum Papam futuris temporibus Ecclesie præficiendum: quippe cum ibidem disertè dicitur, omnem, cujuscunque, etiamsi Papalis exibat dignitatis, teneri ad obediendum in his, quæ pertinent ad extirpationem schismatis, vel etiam Generalem in Capite & membris Ecclesie reformationem; ex certi scilicet Capitis creatione, membrorum que Hierarchicorum Generali cum hoc unione introducendam: cujusmodi adeò restrictiones non aliud respiciunt, nisi perturbatum illud ex Capitis incertitudine resultans tempus.

Tamet si verò fidei Dogmatum in Synodo illa Constantiensis faciendorum obedientia sub ijs Decretis exigatur etiam à Papâ: uti tamen id Concilium, sic ejus quoque sanctiones dogmaticæ pro tunc erant in statu tendentiæ ad characterem Christi vicarium in terris, haud certò tunc subsistentem, sed ipsiusmet Concilij in hunc finem legitime in Spiritu sancto congregati auctoritate, tandem consequendum. Quo characterè superveniente, in his, quæ ad fidem pertinent, per approbationem certi Pontificis eatenus succedebat sanctionis dogmaticæ consummatio, ut omni, etiamsi Papalis existat dignitatis, sit in eis obediendum.

Nec obstat pro quinto, quòd in Decreto Sessionis V. subiiciatur pœna coercitiva, ipsum etiam Papam constringens, ubi statuitur ejus sacra Synodi, vel cujuscunque alterius Concilij Generalis legitime congregati, obedire contumaciter contempserit. Nam singulariter notandum ibi venit, quòd hæc lex pœnalis, juxta expressa Decreti verba, coarctetur ad præmissa, adeoque ad ea, quæ ad extirpationem schismatis, & reformationem Ecclesie in Capite certo constituendo, membris que Hierarchicis cum hoc uniendis, sic que contendentiibus de Papatu reformandis, pertinebant. Unde fit consequens, ordinationes in prætactis Decretis factas, seu pro statu incerti Papatûs faciendas, ita fuisse restrictas ad prætacti finis mensuram, ut ordinarentur ad eam Oecumenicæ sanctionis consummationem, quæ non nisi ex Summi Pontificis, ad quem constituendum collimabat ea Synodus, postmodum eligendi vicario Christi characterè obtinenda esset. Juxta quem adeò sensum accipi quoque debere præsentem Cleri Gallicani articulum secundum, videtur evinci ex ejusdem verbis proprijs, utpote quibus disertè asseveratur, Synodi Constantiensis Decreta ibidem allegata, non aliter, quàm ex Sedis Apostolicæ, atque adeò Summi Pontificis postea subsecuti comprobatione, valere tanquam Oecumenica, sic que tantum subsistere immota.

Sub prætacta hypothese proximè jam expostâ pro sexto dicendum est, Concilium Constantiense in statu IV. ac V. Sessionis non fuisse formaliter Oecumenicum seu Generale, sed materialiter duntaxat ac dispositivè. Explicatur. Constat namque ex dictis superius, quomodò Concilium dici possit Generale secundum denominationem generalitatis tum formalis, tum materialis. Generalitas nempe materialis importat quandam coacervationem Episcoporum ex universo Christiano Orbe convocatorum: quorum character Episcopalis importat quidem aliquid etiam de formali erga universale sanctæ Ecclesie regimen ordine, quasi radicali & transcendentali in Ecclesie publica necessitate, sub schismatis præsertim tempus, ad debitam provisionem universos Episcopos tam sigilatim, quàm collectam constringente, ita tamen, ut ejusmodi regiminis Ecclesiastici ordo Hierarchicus, in characterè Episcopali fundatus, nullatenus proten-

protendi valeat super Papæ auctoritate Oecumenicâ, quin potius ista super illius tam actuacione, quam exercitio morali extendatur. Quamdiu ergo Concilium constat ex solis Episcopis, quantumvis ex toto Christiano Orbe essent convocati, nequit dici perfectè Oecumenicum, seu Generale, nisi vel *materialiter* duntaxat, vel secundùm quandam adhuc incompletam *formalis* generalitatis, quâ characteri Episcopali inexistentis, sed quoad sui *actuacionem & moralitatem omnimodam* supremo Ecclesiæ Capiti Romano Pontifici subordinatæ denominationem: siquidem ex *Matth. 18. cap.* sæpius jam fuerit ostensum, quòd nequè prima Concilij Oecumenici convocatio subsistat, nisi ex vicario Christi Nomine, Papæ in terris proprio, neque præminencia consummatæ in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatis habeat locum, nisi ad Hierarchici Ecclesiæ Corporis Decretum *Concilij* accedat Capitis consensus: neque *indefinita*, Papali auctoritati compar, ligandi & solvendi potestas Apostolis *collectivè* sumptis, nempe quâ Ecclesiâ Hierarchicam representantibus, pro perpetuo Ecclesiæ statu promissa, competere possit Concilio, nisi quâ *indivisibiliter & Papam, & Apostolorum* in Episcopali characterè Successores in unâ Synodo collectos complectenti. Quàm parum proinde corpus organicum hominis dici potest humanū nisi *materialiter & dispositivè*, quamdiu ipsi deest anima, ceu forma in Esse humani corporis *essentialiter ac formaliter* constitutiva: sic neque Concilium potest denominari *completè ac formaliter* Oecumenicum seu Generale, nisi Ecclesiæ Corpus Hierarchicum ex Episcopis ac Præsulibus in Synodo aggregatis consistens, sit unitum Romano Pontifici, ceu suo & sanctæ Ecclesiæ Capiti universali atque Oecumenico. Quandoquidem igitur Conciliū Constantiense pro statu schismatis, & Papæ dubij perinde habendum fuerit, ac si nullus eidem interesset verus Papa, in facie sanctæ Ecclesiæ præferens characterem Capitis Oecumenici, imò tempore *quarta & quinta* Sessionis Constantiensis ne dubij quidem Papæ character intervenerit, quin imò ne quidem Episcopi dubiorum Paparum obedientijs *diversimodè* addicti, universi ibi præsentés extiterint: meritò jam sciscitari liceat, *quomodò pro tali statu Synodus illa uti potuerit titulo Generalis Concilij, nisi quoad generalitatem quasi materiale, & incompletè duntaxat formalem, quâ Episcopali characterè insignitam, subsistentem pro tunc sub statu tendentiæ, tum ad omnimodam integritatem materiale ex duorum Paparum obedientijs coadjuvandam, & cum Ioannis XXIII obedientiâ postea coadunandâ, tum ad perfectam ex Papâ certo sufficiens, suisque Conciliaribus Decretis accessuro substitutam formalem generalitatem.* Sub cuiusmodi adeò restrictione, poterat Synodus Constantiensis pro eo statu dici *representans Ecclesiam Catholicam militantem*, quatenus licet Ecclesiæ Hierarchicum, sed adhuc *incompletum, & Capite certo destitutum, Corpus* representabat, sub ordine tendentiæ ad istam sui ex Capite integritatem recuperandâ,

ex pag.
288. n.
60.

S. IV.

Quenam opponi possint exceptiones adversus IV. & V. Sessionem Concilij Constantiensis, casu, quo sub eadem Decretis prætenso fuisse Concilij super vero & indubitato Papâ superioritas & auctoritas, maxime coercitiva?

Sub præacta hypothese excipi posset primò adversus Decreta Sessionis IV. & V. Constantiensis, non fuisse in ijs servatam formam Concilij à Christo constitutam, nec addèd Christum unâ cum Spiritu sancto eidem adfuisse. Etenim Christus *Matth. 17.* Apostolos missurus ad docendas omnes Gentes, *v. 20.* eisdem promisit: *Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi.* Hæc igitur assistentiæ Christi promissio noscitur esse annexa characteri Apostolico usque ad consummationem sæculi in Ecclesia permanfuro. At ea Christi promissio est ipsissima illa, quam Christus iterum ad mortem, *Ioann. 14. v. 16.* fecerat eisdem Apostolis: *Ego rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æternum, Spiritum veritatis.* Ista proinde Spiritus sancti assistentiæ ex Christi orationis efficaciam in æternum persisit eatenus in Apostolis, quatenus semper est annexus characteri Apostolico. At verò iste character Apostolicus, non consistit in præficio characterè Episcopali, sed in *indefinitè* ligandi & solvendi auctoritate; prout patet ex *Matth. 18. cap.* Neque verò iste Apostolicus *indefinitè* ad ligandum & solvendum potestatis character, juxta dicti *capitis 18.* sacrum contextum, reperitur in aliquo Ecclesiastico Concilio, nisi sit aggregatum in Nomine Christi, quod Christi nomen unicè præfert Apostolica Christi vicaria auctoritas. Atqui sublatis Apostolis, cum solius Petri Apostolica in terris superstit auctoritas, neque verò ista Apostolica auctoritas, saltem antecederet ad Concilij Oecumenici aggregacionem reperiri in ullo, nisi in Petri successore Romano Pontifice, eivendit hinc reddidit notum, non posse Oecumenicum Concilium, cui Christi ac Spiritus sancti assistentiæ sit Divinitus repromissa, ullatenus intelligi, nisi Petri, ejusque successoris Apostolica interveniat auctoritas. Postitâ igitur eâ hypothese, quòd *Sessionis V.* Constantiensis Congregatio sibi pro tunc vendicasset auctoritatem ejusmodi Apostolicam absque ullius Papæ interventu, atque adeò cum exclusione characteris Apostolici, prætendendo scilicet Concilij *cephali* super Papâ superioritatem: nequisset sanè pro eo statu habuisse illam à Christo promissam sibi ac Spiritus sancti assistentiæ: cum reverâ ex nullo Evangelij apice possit vel umbra afferri ad probandum, quòd character Apostolicus *indefinitam* ligandi & solvendi potestatem præferens, conveniat Synodo non insignitæ Christi vicario, soli Petri successoris proprio, Nomine. Et hinc mirum non est, tot tumultibus agitatum fuisse *V.* præcipuè Synodi Constantiensis *Sessionem*, si con-